Proletari din toate țările uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VIII * nr. 47 (503) sîmbătă 9 iunie 1956 * 4 pag. 15 bani.

Citiți în paginile gazetei:

Ce să fiu?

Baici Maria din clasa a VII-a

Pe una din mesele ce se află în cancelaria Școlii de 7 ani mixtă nr. 1 din Cîmpia Turzii, am găsit, deunăzi, un teanc de hîrtii. Mi-au atras atenția și, curios, am început să le răsfoiesc. După cîte am înțeles era vorba de niște compuneri ale copiilor. Tema: Ce să fiu?

„Imi place mult muzica. Cei care m-au auzit cîntînd mi-au spus că am voce bună. Vreau să urmez o școală medie de muzică și să devin artistă"... scria o fată într-una din compuneri.

Următoarea, începea cam așa:

— „Tatăl meu este muncitor la „Uzinele Metalurgice". De la el am învățat să mînuiesc ciocanul, cheia franceză și alte scule. După ce voi termina școala profesională metalurgică, la care mă înscriu în anul acesta, sper să devin lăcătuș..."

M-am oprit mai mult asupra celei de a treia și am citit:

„Vreau să fiu tractoristă, să lucrez cu multă pricepere pămîntul, să obțin cele mai bune rezultate în muncă..."

M-am uitat la semnătură: „Baici Maria, clasa a VII-a B". Și așa am aflat povestea ei, pe care v-o spun și vouă. Da, Maria vrea să devină tractoristă, și asta o știe fiecare din colegii ei.

Cînd s-a hotărît asupra acestui lucru? Nu de mult. Să tot fie vreo 3—4 luni...

...Erau încă zile de iarnă, cînd tovarășa instructoare intră în clasa a VII-a și întrebă pe copii: „Cine vrea să se înscrie în cercul tinerilor tractoriști?" Propunerea a produs bucurie și, bine înțeles, aproape toată clasa a vrut să se înscrie. Printre cei înscriși se afla și Maria.

Lecțiile se țineau la S.M.T. Tovarășul Roman Ioan, tehnicianul S.M.T.-ului, îi făcea pe copii să fie numai ochi și urechi. Le vorbea despre fiecare mașină întrebuințată în agricultură, le destăinuia toate secretele acestei munci atît de frumoasă și îndrăgită de cei ce o practică. Erau zile cînd membrii cercului nu se mai indurau să plece spre casele lor. Ar fi vrut să fie împreună cu tractoriștii, combainierii și mecanicii, tot timpul.

Cînd putu de-acum să monteze singură o piesă de tractor, cînd, pentru prima oară se sui pe tractor și reuși să-l pornească, se convinse de frumusețea acestei meserii; și atunci Baici își zise: „Voi fi tractoristă".

Iar acum, după terminarea școlii, gîndurile ei vor deveni fapte. Școala Medie Tehnică, stagiul de practică la S.M.T., și... înrsfîrșit, tractoristă.

D. FREAMAT

Cartea aceasta privește-o anume,
foile ei le întoarce.
Vezi, meseriile toate sînt bune.
Ia-ți-o pe cea
care-ți place!

(din „Ce să fiu?" de V. MAIAKOVSKI.)

Trei examene și o... înghețată!

In fața oglinzii, Clara își pieptăna cu grijă cosițele-i aurii cînd, deodată, se auzi strigată din curte.

— Cine poate fi la ora asta?

Dar îndată recunoscu vocea. Era a lui Șandor, președintele detașamentului lor

Işi luă repede călimara și tocul și dădu fuga în curte. Luîndu-l pe Șandor de mînă, ieșiră în stradă.

— Ia ascultă Șandor! De ce n-ai așteptat să trec eu să te strig? (Clara locuia pe aceeași stradă, însă mai departe decît Șandor).

— Ei, de ce... Voiam ca astăzi să ajungem mai devreme la școală. Și apoi, n-am mai avut răbdare să te aștept

In dreptul casei lor, Șandor Ban începu să fredoneze tare o melodie. Cîteva minute mai tîrziu, pe portiță își făcu apariția Marton, frățiorul său mai mic, care ținea în mînă un buchet mare de flori

Toți trei porniră mai departe spre școală Deși Șandor și Clara se prezentau pentru a doua oară la examen în viața lor de școlari, emoția nu era deloc mai mică decît a lui Marton, care de abia acum făcea cunoștință cu primul examen.

*

Intîi a intrat în examen Marton Avea lucrare scrisă la limba maghiară Clara intră și ea la oral, la matematici Dar nu trecu mult și Clara ieși prima din clasă. Șandor, care o aștepta la ușă, o și asaltă cu fel de fel de întrebări.

— Ai știut? Cum ascultă? Ce bilet ți-a căzut?

— N-ai nici o teamă, e foarte ușor! îi răspunse Clara.

Mi-au venit două întrebări și o problemă Repetiția de ieri mi-a prins tare bine.

Ultimele cuvinte Clara le spuse în grabă, deoarece Șandor fusese chemat și el la examen.

*

— Copii, a mers de minune! Nici nu mă așteptam.

Și, apropiindu-se în goană de Clara și Șandor, Marton spuse cu sufletul la gură:

— Cred c-am luat 5 Tovarășa învățătoare s-a uitat la lucrarea mea și a spus că e foarte bună.

— Ei bravo! Atunci înseamnă că avem aceleași note.

— Uraaa! Dacă e vorba p-așa, haideți să mergem.

— Unde?

— Cum unde? La cofetărie. Azi vă cumpăr la toți înghețată.

Tg. Mureș.
Școala maghiară nr. 3.

Radu POPA

E tare bine în recreație, mai ales într-o zi de primăvară ca asta!

AMINTIRILE UNUI UTECIST

La 24 februarie 1945, în Piaţa Naţiunii (Piaţa 28 Martie de azi) se adunase o mulţime uriaşă. O mare de capete se întindea pînă dincolo de Şerban Vodă şi, în partea cealaltă, pe platoul Dîmboviţei şi pe Bulevardul Constantin Brîncoveanu (azi Bulevardul 1848). Deasupra uriaşei mulţimi săltau steaguri şi placarde purtînd felurite inscripţii: „Vrem pămînt pentru ţărani!", „Vrem un guvern de largă concentrare democratică!", „Jos reacţionarii!"

La cîrma ţării se afla pe atunci guvernul generalului Rădescu, unealta imperialiştilor, care pactizase cu industriaşii şi moşierii. Aceştia îşi puneau mari nădejdi intr-însul că poate, poate, va readuce domnia exploatării în tara noastră...

Impotriva acestui guvern reacţionar partidul ridicase sute de mii de oameni ai muncii, iar mitingul acesta uriaş nu era primul...

Aşa dar, după ce fruntaşi ai partidului rostiră cîteva cuvîntări, zecile de mii de oameni în frunte cu membrii de partid porniră să manifesteze. In coloană mă aflam şi eu, purtînd o placardă pe care scria: „Tineretul progresist". Aceasta era organizaţia de tineret nou înfiinţată, menită să cuprindă nu numai utecişti, ci şi un număr cît mai mare de tineri care nu făceau parte din vreo organizaţie.

Ne aflam tocmai în fosta Piaţă a Palatului Regal, cînd, din urmă, se auziră cîteva împuşcături. Acestea fură ca un semnal. Din clădirea Ministerului de Interne, pe atunci neterminată, porniră să ţăcăne mitralierele. Un urlet uriaş izbucni din mii de piepturi. Alături de mine cineva răcni: „Tragi în noi, Rădescule?" Vocea aceasta încărcată de ură şi ameninţare mă făcu să mă cutremur.

La început, cuprinsă de panică, mulţimea se abătu într-o parte, pe străzile laterale.

M-a cuprins o groază nebună. Am luat-o bezmetic la fugă. Pe drum am scăpat placarda din mînă. Nici nu mă gîndeam s-o ridic, dar, din dreapta, auzii un hohot de rîs. Un bărbier gras, se vede de patron, mă văzuse scăpînd placarda şi se bucura grozav că n-o ridicasem.

M-am oprit brusc şi l-am privit cu ură. Tot sîngele îmi năvălise în ochi. „Ridic placarda şi-l trăznesc cu ea în cap", mi-am zis. Dar pînă s-o ridic, bărbierul a şters-o. Se vede că înţelesese ceva din privirea mea.

Mi-era atît de ruşine de cele întîmplate, încît ţăcănitul mitralierelor nu mă mai înspăiminta. La capătul străduţei pe care mă aflam, în punctul unde se unea cu bulevardul, mai mulţi comunişti vorbeau mulţimii: „Să nu părăsim piaţa, tovarăşi! Rădescu nu ne sperie cu mitralierele lui!".

Acolo îmi regăsii şi grupul meu. Băieţii nu prea îndrăzneau să se uite unul la altul. Se vede că păţiseră ca mine. „Ce vrei, botezul focului", m-am mîngîiat eu. Dar în sinea mea, această mîngîiere nu prea mă mulţumea.

Am plecat toţi, conduşi de un grup de comunişti (am ghicit asta numaidecît după cum vorbeau şi se purtau), să forţăm porţile din spate ale Ministerului de Interne. Reuşirăm intr-adevăr să deschidem porţile, însă ne aştepta o surpriză: un şir de mitraliere cu gurile ameninţător îndreptate spre noi.

Cîteva clipe domni o tăcere grea.

— Trageţi în popor, camarazi? — strigă apoi cineva din mulţime. Credeţi că Rădescu mai are multe zile? Se stîrni rumoare, apoi începu pe loc o puternică manifestaţie cu lozinci, urale... Ostaşii se înmuiaseră de tot. Nu ştiau ce să facă.

Abia spre seară se împrăştie mulţimea.

La sediul judeţenei U.T.C. din Slătineanu se făceau însă în continuare pregătiri. A doua zi avea să aibă loc o altă manifestaţie uriaşă, la care avea să participe şi tineretul.

A. WEISS

(Va urma)

In cinstea Congresului U.T.M.

In fiecare zi, din toate colţurile ţării ne sosesc ştiri despre noi şi noi victorii obţinute de tineri în producţie în cinstea Congresului U.T.M

Iată, de pildă, una din aceste ştiri ne vorbeşte despre utemistul Nicolae Grigore, responsabil de brigadă într-una din secţiile uzinei 23 August din Bucureşti.

Pentru a grăbi ritmul lucrărilor, Nicolae Grigore, deşi de meserie e ajustor, a învăţat să şi sudeze.

Iată-l în fotografia noastră, în plină activitate.

Noutăţi FILATELICE

Prima emisiune este închinată „Lunii pădurii", emisiune care apare anual. Seria este formată din 2 valori. Una cu nominalul de 0,20 lei, de culoare albastru verzui cu fontă vernil, reprezentînd un stejar, iar cea de a doua cu nominalul de 0,55 lei, de culoare vernil şi olive — negru reprezentînd un sector de exploatare forestieră.

Anul acesta, comemorîndu-se 85 ani de la „Comuna din Paris", Poşta R.P.R. va emite o serie de timbre dintr-o singură valoare, cu nominalul de 0,55 lei, de format vertical. Desenul ne înfăţişează un grup de comunarzi luptînd pe baricadă.

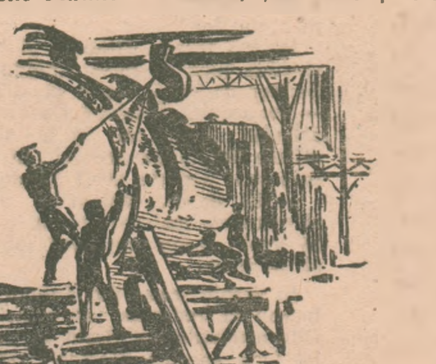
O altă emisiune de timbre este cea închinată lui Traian Vuia, de la ale cărui prime zboruri se împlinesc anul acesta 50 ani (1906—1956). Timbrul reprezintă în medalion figura pionierului aviaţiei romîneşti. In partea stîngă, se văd primele aparate de zbor, iar în dreapta, unele dintre cele mai moderne mijloace de transport aeriene. Nominalul timbrului este de 0,55 lei.

A patra emisiune este închinată centenarului naşterii sculptorului I. Georgescu. Timbrul reprezintă, în medalion, portretul sculptorului, iar în stînga şi dreapta două statui înfăţişînd, respectiv, pe Gheorghe Lazăr şi Gh. Asachi, operele sus-numitului sculptor. Timbrul are nominalul de 0,55 lei şi are format orizontal.

LA CEFERIŞTI

Străduţele pietruite din jurul atelierelor poartă nume glorioase: 16 Februarie, 13 Decembrie... Nume amintitoare de lupte şi frămîntări cumplite, care s-au trecut în cartea de slavă a clasei muncitoare. Pe străzile acestea încă dăinuie cîteva case mici, bătrîneşti, martore ale vechilor întîmplări. Cîte furtuni n-au văzut şi cîte întruniri conspirative n-or fi adăpostit ele pe atunci! Ferestruicile lor, ca nişte ochi însufleţiţi, privesc mereu spre porţile mari, pe care stă scris cu litere de fier: „Atelierele C. F. R. Ilie Pintilie-Iaşi". Pe porţile acestea intră acum un şuvoi necurmat de oameni. E în zori şi sirena atelierelor — poate aceeaşi sirenă de demult — a vestit că peste puţin începe lucrul.

La cîţiva paşi de poartă, pe dreapta aleii principale, străjuie, în lumina clară a dimineţii, bustul de bronz al lui Ilie Pintilie. Imprejuru-i, mîini grijulii au sădit flori frumoase, de toate culorile. Sînt un prinos gingaş adus amintirii acestui fiu dîrz al muncitorilor ceferişti, ostaş neînfricat al partidului.

Tot mai mulţi muncitori se scurg către secţiile atelierelor. Aşa venea poate, odată, la lucru aici şi Ilie Pintilie. Dar erau alte vremuri pe atunci, vremuri negre, de asuprire. Mulţi dintre muncitorii de azi — cei vîrstnici — le-au trăit. Unul dintre aceştia e comunistul Bucur Titu. Iată-l, tocmai a intrat, înconjurat de cîţiva băieţi din brigada de la Arămărie. Dar voi poate nu ştiţi ce-i cu Arămăria asta... Aţi examinat vreodată, mai deaproape, o locomotivă? Dacă da, atunci desigur v-aţi minunat de cîtă mulţime de ţevi mici şi mari se încolăcesc în afara şi înăuntrul trupului ei negru. Aceste ţevi sînt, ca să zicem aşa, un fel de artere ale locomotivei, prin care pulsează viaţa ei de maşină năzdrăvană. Dar, în răstimpuri, după o perioadă de muncă, „arterele" obosesc, funcţionează mai greu. Şi atunci intervin nişte anume „doctori" specialişti, care nu-s decît cei din brigada de la Arămărie. Ei curăţă „arterele", le răsucesc, le ciocăne, le trec prin para focului şi la urmă le montează în trupul locomotivei, care porneşte iarăşi, şuierînd voioasă, să calce depărtările...

In brigada de la Arămărie lucrează şi vîrstnici şi tineri. Printre cei vîrstnici e şi comunistul Bucur Titu. Iar dintre tineri cel mai tînăr e utemistul Şolcă Teodor, care n-are decît 19 ani. Moş Bucur e aici de prin 1918, iar Şolcă abia şi-a terminat ucenicia. Două generaţii diferite, dar atît de strîns legate! Iţi spun asta fie şi numai ochii comunistului Bucur Titu, care-l urmăresc cu drag pe Teodor cînd acesta se învîrte ca un spiriduş pe lîngă forjă sau cînd scociorăşte în măruntaiele locomotivei. Moş Bucur, de cînd e în fabrică, tot aici la Arămărie s-a pomenit. Şi cu cîte taine ale meseriei nu l-a deprins el pe Teodor... I-a dat aripi flăcăului, încît acesta răspunde azi de lucrul cel mai complicat: instalaţia de ungere a locomotivei. Şi i-a dat aripi nu numai într-ale meşteşugului... Ades, în clipele de răgaz de la amiază, Moş Bucur povesteşte cu ochi licăritori despre toate luptele la care a participat aici, în ateliere. Din istorisirile acestea, Teodor culege mîndrie, dîrzenie, dragoste şi mai multă de muncă, de viaţă. Şi, desigur, au ajutat acestea mult la isprava de luna trecută a brigăzii, cînd a reparat o locomotivă peste plan...

Sirena — poate aceeaşi de demult — a sunat încetarea lucrului. Şuvoi de oameni se revarsă din ateliere spre porţi. Printre ei e şi bătrînul ceferist Bucur Titu, care grăbeşte spre casa lui, liniştită şi îndestulată acum. Sînt şi tinerii din brigadă: Şolcă. Badea, Coţovană... Aceştia trei fac parte din echipa de handbal a atelierelor şi se duc la antrenament. Rîsul lor sună sănătos, vesel, pe sub salcîmii vechi.

Peste bronzul lui Ilie Pintilie ninge cu flori albe de salcîm. Poate demult, într-o vară, la fel l-au nins florile acestor salcîmi pe Ilie Pintilie, cînd el şi tovarăşii lui de luptă plecau de la lucru, cu frunţile înnegurate, făurind noi planuri de acţiune. Şi va fi zîmbit Ilie Pintilie la gîndul unor zile fericite ce vor veni. Zilele acestea au venit. Ilie Pintilie nu mai e; s-a frînt sub zidurile Doftanei. Dar luptei şi jertfei lui îi aduc ceferiştii cea mai înaltă cinstire: victoriile dobîndite de ei pe făgaşul socialismului.

Vasile MANUCEANU

Cu calm şi îndemînare

Era într-o după amiază. Soarele dogorea cu putere. Ceasul arăta ora trei şi căldura era copleşitoare. O maşină încărcată cu lemne înfrunta din greu drumul de ţară care începea dinspre pădure şi ducea spre comuna Mozăceni. La marginea satului Tufeni, maşina se opri brusc. Doi oameni scoaseră afară pe braţe un om palid şi aproape leşinat. Era şoferul căruia îi venise rău. Cei din jur se fîstîciseră şi nu ştiau ce să-i facă. In vremea aceea trecea pe acolo pioniera Marinică Viorica. Cînd văzu grupul de oameni grămadă, se apropie să vadă ce s-a întîmplat. Viorica, fără să-şi piardă cumpătul, o porni într-o goană pînă acasă. Acolo ceru mamei oţet şi se întoarse tot în fugă. Il frecă pe mîini pe şofer şi după puţin acesta îşi reveni. Viorica lucra cu multă îndemînare, că doar aşa învăţase ea la cursul de cruce roşie, că trebuie să procedeze în asemenea cazuri.

Toţi cei din jur i-au mulţumit Viorică pentru fapta ei.

M. VOICA
Secretara organizaţiei U.T.M.
Şcoala de 7 ani Tufeni
raionul Potcoava
Piteşti

„Expoziţia internaţională de artă plastică a tineretului şcolar"

Norma Lamoureux (10 ani) *Navigaţie*

Mercedes Eorres (11 ani) *Infirmieră devotată*

In cinstea zilei de 1 iunie — Ziua Internaţională a Copilului — s-a deschis „Expoziţia internaţională de artă plastică a tineretului şcolar". Expoziţia se află în Parcul de Cultură şi Odihnă din Capitală.

Şcolari din 22 de ţări au ţinut să-şi arate munca şi priceperea, trimiţînd pentru această expoziţie numeroase lucrări inspirate din viaţa lor şi a părinţilor lor. Expoziţia va fi deschisă pînă la sfîrşitul lunii iulie.

Garasinovici Petor (13 ani) *„Sintem veseli"*

Din experienţa pionierilor sovietici

Calea duce spre meleagurile partizanilor

La adunarea unităţii, cineva din copii a adus un vraf întreg de fotografii de anul trecut făcute în excursie. Una din fotografii ne-a amintit despre popasul de pe malul Lacului Limpede. Aici, ne-am scăldat cît am poftit. Valerca Ustinov s-a găsit în fotografie printre cei ce se scăldau şi a zîmbit: amintirile sînt atît de plăcute!

Şi Tamara Gusleanicova a zîmbit, privind fotografia. Dar pe una din fotografii era întipărit un moment nu prea vesel. Tamara stînd la marginea drumului cu capul aplecat. O rodea un pantof şi nu ştia ce să facă. Tot în aceiaşi excursie a început să schiopăteze şi sora Tamarei, Vera. Şi totul din cauza unor pantofi noi, pe care, cele două surori i-au considerat ca cea mai potrivită încălţăminte pentru un drum lung.

Şi cîte nu s-au întîmplat!

Dar la adunarea unităţii, pionierii nu s-au adunat numai pentru amintiri plăcute. Era vorba despre noi drumuri pe care doreau să le facă.

Aci, la adunare a venit şi Vladimir Sergheevici Bogdanovski. Fostul timonier de navigaţie aeriană, îşi dedica tot timpul lui liber copiilor. In fiecare vară, el îi conduce pe pionieri în excursii.

Apropiindu-se de tablă, Vladimir Sergheevici a început să deseneze itinerariul noii excursii.

— De la Stepeanka pînă la Ostroşiţkii Gorodok mergem cu maşina. Apoi, vom înainta de-a lungul unui pîrîu mic, pînă la Berezina. Pe Berezina vom merge cu vaporul. Iar aici, vom coborî pe mal...

Itinerariul a plăcut de la început pionierilor. In timpul excursiei vor cunoaşte „Zarecie" — unul din cele mai vechi sovhozuri. In drumul detaşamentului se găsea un colhoz bogat — „Ponomarenko", fabrica de turbă „Crasnoe Zname", şi uzina de maşini pentru drumuri şi pentru lucrări de ameliorare. In tîrguşorul Jodinr se poate vizita şi o uzină electrică, care lucrează cu turbă. Uzina electrică din Jodinr trimite curent pentru capitala Bielorusiei.

— In codrul des al Babei, vom vedea o tabără de partizani, bine păstrată din timpul războiului, — spunea Vladimir Sergheevici... — In muzeul de istorie al Marelui Război pentru Apărarea Patriei, sînt multe materiale interesante despre partizani.

A doua zi, membrii colectivului de conducere al unităţii, Slava Nasimov şi Sveta Voronina împreună cu Colea Covoliov, Dima Lampe şi Borea Ustinov au plecat cu autobuzul la Minsk. La muzeu, au găsit sala în care se povesteşte despre acţiunile militare ale partizanilor. Tablouri, fotografii şi diferite exponate au atras atenţia pionierilor. Lîngă o machetă uriaşă a taberei de partizani, mare cît ţine peretele, s-au iscat discuţii. Borea, nu se ştie de ce, susţinea că este tabăra, despre care a vorbit Vladimir Sergheevici. Dar Sveta riposta:

— Nu, acesta este un model de tabără. Cînd vom fi în pădure, atunci vom face comparaţie.

In momentul acela, s-a apropiat de copii un om în vîrstă. El ascultase discuţia lor, şi se adresă pionierilor:

— Veniţi la mine, în cabinet, să stăm de vorbă.

Din cabinetul directorului adjunct al muzeului, copiii au ieşit emoţionaţi.

Stanislav Zaharovici Sapeşco a propus tinerilor turişti, să se ocupe cu strîngerea materialelor pentru muzeu în timpul excursiei. Savantul le-a arătat amănunţit cum să adune exponate, cum să facă desene şi să fotografieze. Şi i-a sfătuit să se întîlnească cît mai mult cu colhoznici şi să noteze povestirile lor. După cum se vede, muzeul se interesează nu numai de trecutul îndepărtat. In curînd, acolo se va deschide o secţie închinată muncii paşnice creatoare a poporului bielorus. Pionierilor le-a venit o ideie: după excursie să dăruiască muzeului o carte-manuscris, despre felul cum înfloreşte fostul ţinut al partizanilor.

De cînd unitatea a primit această sarcină, turiştii nu-şi găsesc liniştea. Unul din ei frecventează cercul tinerilor topografi, condus de pionierul Borea Lebedev. Alţii învaţă să fotografieze. Iar amatorii de radio au prins să meşterească un aparat de radio de campanie.

Deocamdată e greu să numim pe toţi participanţii la excursie. Dar în curînd, în detaşament se va începe trecerea în revistă a echipamentului de campanie. Atunci se va clarifica care din pionieri poate fi luat în excursie.

V. MOROZOV
regiunea Minsk
Şcoala medie din Stepeanca

(Din Pionierscaia Pravda)

Sport

Cea de a II-a ediţie a „Cursei Prieteniei Romîno-Bulgare" s-a terminat. Cei peste 600 km parcurşi au cerut participanţilor eforturi mari, — drumul greu de munte, ploaia. Acest lucru însă a făcut lupta şi mai aprigă: Dar primul loc a revenit pe bună dreptate celui mai popular sportiv al R. P. Bulgaria, maestrul sportului Boian Koţev. Victoria sa este rezultatul unor eforturi considerabile. In urcuşuri s-a dovedit un căţărător de valoare, iar în drum plat a încercat numeroase evadări. Aproape întotdeauna a fost în fruntea plutonului, imprimîndu-i un ritm cîteodată greu de susţinut. Alături de el era totdeauna „umbră", Grabriel Moiceanu. Chiar şi locul II arată dîrzenia sa, efortul depus pentru apărarea culorilor patriei noastre.

Numerosul public care a asistat, pe stadionul 23 August din Bucureşti la sprintul final, a aplaudat cu entuziasm pe învingători.

CLASAMENTUL GENERAL:

1. Boian Koţev (R.P.B.) 19h. 54:08.
2. Gabriel Moiceanu (R.P.R.) 19h. 55:54.
3. Kiril Iliev (R.P.B.) 20h. 00:23.
4. Vasil Asenov (R.P.B.) 20h.01;57.
5. N. Filipov (R.P.B.) 20h. 04:47.
6. I. Ioniţă (R.P.R.) 20h. 06:56.
7. Const. Şandru (R.P.R.) 20h. 10:20.
8. Hristo Lalev (R.P.B) 20h. 11:05.
9. Ştefan Gheorghiev (R.P.B.) 20h. 12:41.
10. Nicolae Maxim (R.P.R.) 20h. 13:29.

BOIAN KOŢEV (R.P.B.)

GABRIEL MOICEANU (R.P.R.)

MEŞTERUL „ŞTIE TOT" TURIST

Inchipuiţi-vă că sînteţi plecaţi într-o excursie de mai multe zile şi, din diverse motive, vă pătaţi bluza sau pantalonii. Ce faceţi atunci? Oricum, nu-i plăcut deloc să apari — mai cu seamă în locuri străine — cu hainele pătate!

Pentru a vă feri de asemenea neplăceri, iată cîteva procedee de scoatere a petelor.

Petele de funingine ies foarte uşor de pe rufărie atunci cînd procedăm astfel: suflăm mai întîi uşurel (pentru îndepărtarea prafului de funingine) apoi frecăm bine petele cu o bucăţică de miez de pîine.

Petele de petrol de pe haine le îndepărtaţi lesne cu ajutorul unei paste făcute din praf de cretă şi benzină. Lăsaţi pasta o vreme (pînă se evaporă benzina) apoi periaţi locul.

Petele de grăsime de pe pantaloni sau bluză le presărăm mai întîi cu pudră de talc (sau cretă pisată mărunt), acoperim locul cu o sugativă (în lipsă, cu un ziar sau o hîrtie mai poroasă) şi călcăm cu fierul sau cu o piatră netedă încălzită (nu încinsă). In cazul cînd n-avem cu ce călca, lăsăm praful de cretă sau talcul pînă a doua zi.

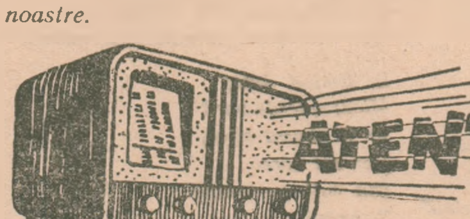
Petele de var le scoatem ştergîndu-le atent cu un tampon muiat în oţet. După aceea, limpezim locul cu apă rece şi... gata! Petele au dispărut.

Faceţi-vă singuri un impermeabil de ploaie pentru excursii.

Adeseori, cînd plecăm într-o excursie, fie ea şi numai de cîteva ore, simţim nevoia unei „apărători" împotriva ploii. Să luăm o umbrelă? Nu-i nici comod şi nici plăcut. Atunci ce să facem? Iată ce:

Cumpărăm o ţesătură de bumbac destul de mare pentru executarea unui fel de „pelerină". Această pelerină va folosi mai tîrziu ca apărător împotriva ploii. Dar este ştiut că ţesăturile de bumbac sînt foarte repede pătrunse de ploaie. Ele ar trebui impermeabilizate: Cum se face acest lucru?

Inmuiem ţesătura în apă cu mult săpun lichid, o uscăm, apoi o ungem cu o soluţie de piatră vînătă pisată (sfărîmată). Soluţia va avea următoarea concentraţie: 50 gr. piatră vînătă pentru 1 l. de apă. Ţesătura se usucă într-un loc la umbră; nu trebuie stoarsă. Impermeabilul astfel executat se poate transporta cu uşurinţă, împăturit, într-unul din buzunarele rucsacului.

ATENŢIUNE, ATENŢIUNE!

Aici postul RADIO-TURIST. Dăm legătura cu reporterul nostru special deplasat cu magnetofonul printre tinerii turişti din Sibiu.

...Dragi ascultători, în momentul de faţă mă aflu în curtea Şcolii germane nr. 14. Un grup gălăgios şi vesel de copii m-a înconjurat. Fiecare ar dori să spună ceva în faţa microfonului. Cum însă nu pot face acest lucru toţi deodată, s-au hotărît să vorbească pe rînd. Iată, în această clipă la microfon se află Mehes Hans: „Prieteni turişti de pretutindeni! Am să vă fac o comunicare foarte, foarte importantă. Ieri la amiază, grupul de turişti de la noi s-a înscris la Clubul Tinerilor Turişti. Ne-a înscris Gheorghiţă Reporterul, secretarul Clubului şi — pentru ziua de ieri — oaspetele nostru... Noi nu ne-am grăbit însă îndeajuns şi de aceea am reuşit să fim înscrişi doar pe locul trei; două grupe de turişti şi-au trimis cererile de înscriere mai înaintea noastră, prin poştă..."

Din cauza emoţiei care l-a încercat pe Hans, o dată aflat în faţa microfonului, el a uitat să vă anunţe că şi voi ar trebui să vă grăbiţi cu înscrierile... Ingăduiţi-mi acum să dau cuvîntul Monicăi Babiak, din clasa a IV-a B: „Vreau să vă spun că sînt tare fericită; eu şi Ciukina Ernst, colega mea, am fost primite în grupul celor ce vor pleca în excursie. Şi acest lucru, pentru faptul că în tot timpul anului noi am învăţat foarte bine!

Excursia noastră va avea următorul itinerariu: **Sibiu-Bucureşti-Constanţa — Cerna-Vodă-Ploieşti-Doftana-Sibiu..."**

Despre faptul că s-au făcut pregătiri intense din partea geografilor, istoricilor, naturaliştilor care merg în excursie, cred că nu mai e nevoie să vă spun. Un singur amănunt mai vreau să adaug, în închiderea emisiunii: de la Şcoala germană nr. 14 vor pleca în această excursie peste 80 de tineri turişti.

Poşta emisiunii

Pionierul Ionel Năstase din comuna Heci-Lespezi, raionul Paşcani, ne scrie:

„Dragă redacţie,

Pionierii din şcoala noastră vă anunţă pe această cale că doresc să fie înscrişi în Clubul Tinerilor Turişti.

Programul excursiilor noastre este următorul: prima excursie — pe Valea Siretului; o altă excursie — la Iaşi sau la Vatra Dornei, nu ne-am hotărît încă unde, şi cîteva mici excursii prin ţinutul natal.

Aştept răspuns,

Ionel Năstase"

Răspuns: „Aţi fost înscrişi în CTT la nr. 4. După cum vedeţi, v-au luat-o înainte alte grupe de excursionişti. Dar nu trebuie să fiţi supăraţi, şi voi aţi luat-o altora înainte...

Nu uitaţi însă că planul anunţat trebuie respectat de voi întocmai. Trimiteţi-ne desene, schiţa drumului parcurs, poze, descrieri.

Cu bine

RADIO-TURIST

Snoavă populară povestită de Al. Mitru

TATĂL ȘI CEI ZECE FECIORI

Vai de feciorul ce-și izgonește tatăl de la pragul casei sale, că fapta lui nu poate fi iertată... Greșeala lui vine rîzînd, dar se întoarce plîngînd... Iar omului să-i îndulcești gura cînd i-e amară, nu cînd o are dulce!...

Un tată avea zece feciori. Și-așa cum se întîmplă cîteodată, s-a apucat bătrînul să-și dea toată averea celor zece copii.

A împărțit-o în părți drepte.

— O să stau pe la unul și pe la altul, o să mănînc la unul, m-oi odihni la altul... Că sînt copiii mei! gîndea bătrînul.

Și-a împărțit averea.

Iar scurtă vreme după asta, sărac precum era, plecă la fiul său cel mare.

— Voi sta la el la masă! își zicea tatăl.

Dar buna prevedere îl făcu să-și ia cu el bucate ce mai avea prin casă, puțină brînză, pită și vin.

Băiatul cel mai mare stătea la masă cu soața și copiii. Cînd văzu prin fereastră că vine tatăl, începu să ascundă sub pat străchinile și oalele cu mîncare.

— Ce să-i mai dăm și lui? zise și soața. N-avem copiii noștri, destui, ca să-i hrănim?...

Intră bătrînu-n casă:

— Ei, ce mai faceți? spuse. Ați stat la masă?

— Am stat! răspunse iute feciorul cel mai mare.

— Păcat, mai glăsui bătrînul, vă adusesem aicea în traistă puține buruieni de leac!

Căută grăbit în traistă și află înăuntru brînza, pita și vinul...

— Și acum plec, spuse bătrînul, mîncați voi singuri ce v-am adus!

Văzuse, pasă-mi-te, cum se îngrămădeau pisicile și cîinii. Mîncau mîncarea ce fusese ascunsă pe sub pat. Și-i era milă tot lui, că se prăpădeau bucatele gătite.

Era flămînd. L-apucă noaptea. Se duse la feciorul cel de-al doilea și-i ceru un loc unde să se odihnească.

Feciorul prinse să se plîngă că are oaspeți și n-are loc în casă. Și-l duse pe bătrîn în grajd, îi dădu o pătură făcută doar din zdrențe și îi arătă o grămadă de fîn, să se culce acolo.

Bătrînul rupse pătura cea zdrențuită

în două iar jumătate o dădu înapoi feciorului.

— De ce n-o ții pe toată? se miră cel de-al doilea fecior.

— Pentru că jumătatea ceastălaltă vreau să o dai feciorilor tăi, ca să ți-o dea ei ție, cînd ai să fii la rîndul tău bătrîn, ca mine, și le vei cere adăpost... a glăsuit cu amărăciune bătrînul.

Feciorul însă n-a înțeles vorba bătrînească. L-a lăsat singur pe tatăl său în grajd și a plecat să se desfete cu oaspeții pe care-i avea în casă.

In celelalte zile, a pornit iar bătrînul la drum. A mers la fiecare din feciorii săi. Și fiind acum sărac, nici unul nu-l băga în seamă. Care, că nu avea bucate!... Care, că nu avea loc!... Care, că are oaspeți. Și tot așa.

— Ei, iacă-tă, și-a zis bătrînul, că doar un tată a ținut zece feciori, la rîndul lor, zece feciori nu pot însă să sprijine pe-un tată... Dar lasă că vor înțelege ei odată purtarea ce se cuvenea s-o aibă!

S-a dus acasă, a luat un ulcior și l-a umplut cu pietricele. Nu s-a mai dus pe urmă la nici unul dintre feciori.

Văzînd feciorii toți că nu mai vine tatăl, au gîndit c-a murit, și-au trimis o slugă, să iscodească și să vază.

Bătrînul a zărit sluga. A tras zăvorul. A început să zdrăngăne ulciorul, să sune pietricelele, și să rostească:

— Dragii mei, dragi gălbenași, ce bine că v-am păstrat... Voi, gălbenași, nu o să fiți decît ai acelui fecior ce m-o iubi și m-o îngriji mai bine...

Sluga a alergat îndată să vestească pe feciori, că tatăl mai are un ulcior plin cu galbeni și că s-a hotărît să dea banii aceluia dintre feciori care îl va iubi, care-l va îngriji mai bine.

Să fi văzut feciorii, să fi văzut nurorile cu prunci cu tot, cum alergau:

— Tătucă... Vin'la mine!...

— Ba la mine...

— Noi te iubim mai mult!

— Ba noi...

Nu mai puteau de dragoste cu toții...

S-au luat la sfadă, care să-l îngrijească, la care să stea, la care să mănînce.

— Bun! a rostit bătrînul. Văd eu că mă iubiți cu toții. Voi sta pe rînd, la fiecare cîte o săptămînă. Și voi vedea eu cine mă iubește cu adevărat. Ulciorul îl voi îngropa într-un loc numai de mine știut. Și numai în diată voi spune unde e.

L-au luat feciorii, l-au îngrijit pînă la moarte, l-au mîngîiat, voiau firește fiecare să-i arate cît îl iubesc.

Cînd a murit, bătrînul a lăsat o diată scrisă la notar. Și în diată spunea unde-i ulciorul.

Au dezgropat ulciorul.

In el doar pietricele erau...

Alături mai era scris un răvaș. Le povestea cum a fost toată întîmplarea.

Atunci abia au înțeles feciorii mîhnirea bătrînului.

L-au plîns.

Și întîmplarea a rămas ca să se țină minte...

Că-i bună de povestit și altora.

Mioara Cremene

UN PIERDE-VARĂ

Am cunoscut,
In gangul casei mele.
Deasupra
Ultimelor trepte,
Un cuibușor cu două rîndunele
Și harnice și foarte înțelepte.

Sus, lîngă lampa prinsă în belciug,
Aveau un cuib clădit cu meșteșug.

Și, după cum e rostul
Cuibului,
Au răsărit în el
Și patru
Pui.

Firește, ca toți pruncii de sub soare,
Erau și puii ăștia niște pui
Gălăgioși
Și veșnic nesătui
Și fiecare pretindea mîncare
Doar pentru el.
Doar pentru ciocul lui.
Au fost hrăniți pe rînd
— Și la adică.
Astfel făcură prima cunoștință
Cu cele dintîi legi de rîndunică:
— Fii răbdător
și-ai bună cuviință!"

Părinți-i dădăceau
Pe păsărește:
O musculiță — și-ncă o povață,
Căci, se-nțelege, orice prunc ce crește
Invață!

...Intîii pași, cu poticniri ciudate...
...Un salt pe lampă
Dinspre cuibușor...
Și-i vremea școlii, foarte însemnate,
De zbor...

In clasă, sînt desigur mulți atenți,
Dar unii mai rămîn și repetenți!

...Era în cuib
Un rîndunel mai viu,
Mai șugubăț
Ca frații lui cei mici
Și care-avea,
Un obicei hazliu,
Iși păcălea,
Părinții rîndunici.

Cînd se-nșirau pe lampă,
Toți în rînd
Și tata poruncea: „Spre zări, un-doi!"
Iși lua și el
O leacă de avînt
Și-n cuib ștrengarul se lăsa-napoi.

Iar cînd
Soseau ceilalți dînd din aripă,
Atunci băiatul nostru mititel
Sărea spre lampă
Fîlfîind în pripă.
Să creadă toți că s-a întors și el.
Deci, cum s-ar spune-n graiul aripit,
„Trăgea la fit".

Dar într-o zi
Veni,
Fără paradă,
Și Toamna pe la mine prin raion
Și toate rîndunele din stradă
S-au strîns
Pe firele
De telefon.

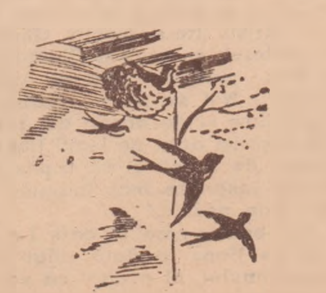
Familiile-și înfățișară
Odraslele născute-n astă-vară.
Iar cei bătrîni,
Din aripi dînd ocolul,
Au socotit cu cît crescuse stolul.

Porni tot stolul
Grele exerciții:
La o comandă, se-avîntară-n zbor,
La alta ocupară noi poziții
La trei,
Erau cu toți la locul lor.
Făceau gimnastică întăritoare,
(La rîndunele, „studii superioare...")

In timpul ăsta,
Micul pierde-vară
Ar fi zburat și el,
Dar tot sărea
Din cuib pe lampă
Și-napoi,
Și iară...
Deh, ce să-i facem — doar atît știa!

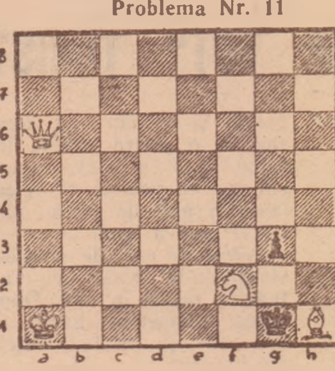
...Ei, unde-i stolul lung de rîndunele?
Pe stradă ciripitu-a amuțit.
Pornit-au hăt, cu aripi subțirele,
Să ia-n primire zări fără sfîrșit.

...Cătînd din gang, spre cerul de-ametist,
Stă chiulangiul,
mic,
uitat
și trist!

Concursul pentru dezlegătorii de probleme de șah

Problema Nr. 11

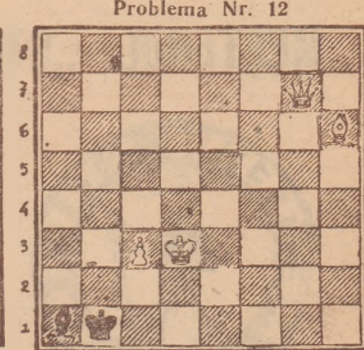
Alb joacă și face mat în 3 mutări

Controlul poziției

Alb: Ra 1, Da 6, Cf 2, Nh 1 (4 piese).

Negru: Rg 1, pion g 3 (2 piese).

Problema Nr. 12

Alb joacă și face mat în 3 mutări

Controlul poziției

Alb: Rd 3, Dg 7, Nh 6, pion c 3 (4 piese).

Negru: Rbl, Na 1 (2 piese).

Cu aceasta încheiem concursul organizat de Palatul pionierilor din București, care cuprinde 12 probleme.

Menționăm că dezlegările problemelor 5—12 se primesc pînă la data de 1 iulie 1956. După această dată se vor publica in gazeta noastră și numele cîștigătorilor care au obținut punctajul cel mai bun.

CONCURS DE JOCURI DISTRACTIVE

Revista „Cravata Roșie" inițiază între 1 iulie și 1 noiembrie 1956 un concurs de jocuri distractive.

Pionierii și școlarii între 9 și 14 ani care vor să participe la concurs, vor trimite pe adresa redacției „Cravata Roșie", dezlegările jocurilor, menționînd pe plic: „Pentru concurs".

Bonurile de participant pentru toate cele 4 serii se vor găsi în numerele din iulie, august, septembrie și octombrie 1956 ale revistei

Cele mai bune dezlegări vor fi premiate astfel:

Premiul I: o bicicletă.

Premiul II: un aparat de radio.

Premiul III: un aparat de fotografiat.

20 mențiuni: mingi de fotbal și volei.

Redacția și administrația: București Piața Scînteii, tel. 7.61.00, 7.60.10, Abonamentele se fac la toate OFICIILE POȘTALE și SECȚIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI.
Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen. P.T.T. 100.114 Tiparul: Intr. Poligrafică Nr. 2 str. Brezoianu Nr. 23—25.